

Vzpomínka na Eliše (Elfa, Elfíka, Elefanta...) * 16. 6. 1992

Valášek Eliš, tedy Favory Elegia XI-39, starokladrubský bělouš, který v našem sdružení působil spolu se svou kamarádkou Norikou od 20. dubna 2012, nás bohužel navždy opustil 29. října 2015 po náhlé akutní těžké kolice. Eliš i Norika k nám přišli z ostravského Čtyřlístku, kde byli využíváni pro hiporehabilitaci klientů s postižením. Po příchodu k nám si velice rychle zvykli na život bez podkov a udidel a na volné ustájení s možností celodenního a celoročního volného pohybu venku, o něco déle už jim trvalo sžívání se s naším původním malým stádečkem – Eliš i Sluníčko jako vůdčí samci spolu dost dlouho bojovali a hierarchie celé nově vzniklé skupiny se postupně znovu budovala. Nakonec se však všichni skamarádili a účastnili se společně hiporehabilitace, chodili spolu na pastvu i na výlety. Po celou dobu byl Eliš věrný a oddaný „své“ Norice, která ho však držela trochu „pod pantoflem“. Eliš byl velice milý kůň, poctivý pracant a spolehlivý a trpělivý kamarád všech dětí, které s ním v rámci Aktivit s využitím koní pracovaly, vozily se na něm a hrály si s ním. Dovolil jim všechno, třeba i prohlédnout si a osahat jeho zuby a jazyk. Hlavně malým dětem a nevidomým přinášel radost blízký kontakt

s ním, objímání a hlazení. Často sloužil také dospělým se smyslovým či mentálním postižením, ochotně nosil i těžší klienty. Když se dal ve volnosti do klusu, hrdě se nesl s šíjí do elegantního oblouku, vysoko zvednutou hlavou i ohonem – kladrubák ušlechtilý nejen původem, ale hlavně svým charakterem.

Doufali jsme, že u nás tento hodný koník bude žít déle, jeho odchod byl pro nás nečekanou a velkou ztrátou. Věříme ale, že tu dobu, kterou nám bylo dopřáno prožít společně, si užil naplno a byl spokojený. Získal si mezi námi řadu přátel a vzpomínáme na něj s vděkem. *Alice Walaská*

